

မင်းမြတ်သူရ

ပတ္တမြားဆန်ကျိုး
အဖိုးပြည်တန်

နိဒါန်း

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းဒေသ၊ ထောင်ကြီးတစ်ထောင် ရှိ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ နေအိမ်တွင် မွေးဖွားရန် အချိန်နီးကပ်နေသော ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်သည် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ညည်းညူနေလေ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်၏ အနီးတွင် လက်သည် ကြီး၊ လက်သည် လတ်၊ လတ်သည် ငယ်များ နှင့် စည်စည်ကားကားရှိသော်လည်း စိတ် လှုပ်ရှားနေသောထောင်ပိုင်ကြီးသည် အခန်းရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြ န် လမ်းလျှောက်နေလေ၏။

သူသည် သားဦးဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်သောကလွန်ကဲနေပြီး လက်သည် အဘွားကြီးအနီးသို့ မကြာခဏသွား၍

“မမွေးသေးဘူးလားဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမ ဗိုက်နာလှပြီ”

ဟု လောဆော်နေလေရာ စိတ်မရှည်သောအဘွားကြီးက

“ဗိုက်နာတိုင်း မွေးလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး တော်ရေ၊ ဒီလောက် မြန်မြန်မွေးချင်ရင် တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ မွေးပေတော့”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်၏ အော်ဟစ်သံမှာ ပိုမိုဆူ

ညံ့ လာပြီး လက်သည် များ လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်စပြုလာ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း မရိုးမရွ ဖြစ် လာလေ၏။ သူသည် ရသမျှ ဘုရားစာများကို ကဘောက်တိကဘောက်ချာ ရွတ်ဖတ်လေ၏။

အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ရွတ်သော်လည်း ငါးရုံမင်းပရိတ်ကို ရောက်လိုက်၊ ငုံးမင်းပရိတ်ကရောက်လိုက် ဖြစ်နေရှာ၏။

လက်သည် အဘွားကြီးသည် လူသားတစ်ယောက် မွေးဖွားရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီးနောက် ခဏအကြာတွင်

“အူဝဲ၊ အူဝဲ”

ဟူသော ကလေးငိုသံကို ကြားရလေ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ချင်သောစိတ်ကို ကမန်းကတန်း ထိန်းချုပ်ထားရ၏။

လက်သည် အဘွားကြီးက

“မွေးပြီဟဲ့၊ မွေးပြီ၊ ယောက်ျားလေးတော့၊ ရွှေပန်းလေး ငေါက်တောက်နဲ့ ”

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေရာ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

ထိုအသံသည် မင်္ဂလာရှိလွန်းလှ၏။

သူသည် သာမညလူသားတစ်ဦးမဟုတ်တော့။ ကလေးတစ်ယောက်၏ အဖေဖြစ်ချေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းရှေ့တွင် ကလေး၏ ရက်ချုပ်ကိုရေးရန် အသင့်စောင့်ကြိုနေသော အကျဉ်းသား ဗေဒင်ဆရာ ဆရာလှဆိုသူက တိုင်က

ပ်နာရီကိုကြည့်၍ ကျီးမနားထန်းရွက်ပေါ်တွင် ကညစ်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးခြစ် လိုက်လေတော့၏။

ဇေယျတု ။ ။ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်၊ နှောင်းတန်ခူး လဆန်း ၃ ရက်နေ့၊ အင်္ဂါနေ့ည စက်နာရီ ၁ နာရီ၊ ၃၀ မိနစ်၊ ၁၅ စက္ကန့်တွင် မာတာမိခင် သတို့ သားကို ဖွားသန့်စင်သည် ။ အသက် ၁၂၀ ရှည်စေသော်ဝ်။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် အသက် (၄၀) ကျော်ကာမှ ငယ်ရွယ်သော မိန်းမကိုရသဖြင့် ကလေးရူးရူးနေသူ ဖြစ်၏။

သူသည် ဝမ်းမြောက်သောအထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် ထောင်သားများ အားလုံးကို ဘဲသားဆန်ပြုတ် တိုက်ကျွေးလေ၏။

ထောင်သားများ လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စားသောက်လျက် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ သား သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေးလေ၏။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ သားအား နာမကာရဏ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ် မင်္ဂလာ ကျင်းပနိုင်ရန် အကျဉ်းသား ဗေဒင်ဆရာများ စုရုံးရောက်ရှိ လာလေ၏။

ဝေဒထိပ်ခေါင် ဆရာအောင်ဆိုသူက အဟမ်း အဟမ်းဟု အသံပြုလျက်

“ရှေးထုံးလည်း မပယ်နဲ့ ၊ ဈေးသုံးကိုလည်း မလွယ်နဲ့ ဆိုသလို ကျုပ်ကတော့ အတုလဆရာခင်ကြီးပျော်ရဲ့ အင်္ဂီဝိဇ္ဇာနည်းအတိုင်း အမည်ပေးချင်တယ်၊ အင်္ဂီဝိဇ္ဇာအရ ပဉ္စပွတ်နံအစ၊ ဆပွတ်နံအလယ်၊ အညွန့်အဆုံး ဆိုသလို”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆရာဂျိုးဇက်ဆိုသူက ၎င်း၏ စကားကိုဖြတ်၍

“ကျုပ်ကတော့ အင်္ဂိဝိဇ္ဇာတွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ် နားလည်တာကတော့ ဂဏန်းတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ပြုဟ်ကြီးကိုးလုံးရှိတယ်၊ ပြုဟ်ကြီးကိုးလုံးကြောင့် တစ်ကနေ ကိုးအထိ ဂဏန်းတွေဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ ဂဏန်းတွေဟာ လူတွေရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို

စိုးမိုးထားတယ်၊ ဒါကြောင့် အမည်ပေးတဲ့ အခါမှာ ဂဏန်းတွေက သိပ် အရေးကြီးတယ်၊ မွေးဂဏန်းနဲ့ အမည်ဂဏန်းကိုက်ညီဖို့ လိုတယ်၊ အမည်ဂဏန်းမှာ လည်း ဂဏန်းတွေအားလုံးဟာ ခွန်အားရှိတဲ့ ဂဏန်းတွေ ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်”

ဟု အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ဆို လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒက ဝိနံ ဆရာဝိနံဆိုသူကလည်း

“ဂဏန်းတွေထက် အရေးကြီးတာက အမည်မှာ “တံခွန်”တွေ၊ “အခိုး”တွေရဖို့ ပဲ၊ “တံခွန်”ရတဲ့ သူဟာ ထိပ်ဆုံးရောက်မယ်၊ ဘဝမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားမယ်၊ စီးပွားရေးတိုးတက်မယ်၊ “အခိုးရ”တဲ့ သူကတော့ အထက်ကို တလူလူလွင့်တက်နေမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဝေဒထိပ်ခေါင် ဆရာအောင်ကဝင်၍

“ဒီမှာ ဝေဒကဝိနံ ဆရာလိမ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ တံခွန်အခိုးနည်းကကျုပ်ရဲ့ အင်္ဂုရိဇ္ဇာနည်းလောက် ကောင်းဦးမလားဗျ”

ဟု ရန်စ လိုက်လေ၏။

ဝေဒကဝိနံဆရာဝိနံသည် သူ၏ အမည်အား ဝေဒကဝိနံဆရာလိမ် ဟု နာမည်ဖျက်ခြင်းခံရသဖြင့် လွန်စွာ ဒေါသပူန်ထသွားပြီး ထိပ်ပြောင်နေသော ဝေဒထိပ်ခေါင် ဆရာအောင်အား

“ဝေဒထိပ်ခေါင် ဆရာပြောင်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်တာလား၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဗေဒင်ပြိုင်တွက်မလား”

ဟု စိတ်ခေါ်လိုက်လေရာ ဝေဒထိပ်ခေါင် ဆရာအောင်က ယောင်ယမ်း၍ သူ၏ နဖူးကိုစမ်းလိုက်ပြီး စိတ်ထွက်ကာ

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်တာလား၊ စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိ လို

က်မယ့်ဆရာအောင်ကွ၊ ဘာမှတ်သလဲ”

ဟု ကလေးများ ရန်ဖြစ်သကဲ့သို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စကားနိုင်လှလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဆရာပိန်က စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဆရာအောင်၏ ပြောင်နေသောနဖူးကို ရေခွေးအိုးဖြင့် ထုလေ၏။

ဆရာအောင်ကလည်း ဆရာပိန်၏ ခေါင်းကို လင်ပန်းဖြင့် ရိုက်၏။

ဆရာပိန်ပစ်လိုက်သော ကွမ်းအစ်သည် ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေသော ဆရာဂျော်နီ၏ နဖူးကိုမှန်လေရာ ဆရာဂျော်နီလည်း ရန်ပွဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မူ ဗေဒင်ဆရာသုံးယောက်သည် ကလေးများ ရန်ဖြစ်သကဲ့သို့ လုံးထွေး သတ်ပုတ်ကြလေရာ ထောင်ဝါဒါများ လာရောက်၍ ဖျန်ဖြေရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးသား၏ နာမကာရဏအမည်ပေးပွဲသည် ဗေဒင်ဆရာသုံးယောက်၏ ရိုက်ပွဲနှင့် အဆုံးသတ်သွားလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မူ ထောင်ပိုင်ကြီးကတော် မွေးဖွားသည့်နေ့တွင် ရက်ချုပ်ရေးသားပေးသော ဆရာလှဆိုသော ဗေဒင်ဆရာကြီးကပင် မောင်ပြည်တန်ဟု အမည်ပေးခဲ့လေ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် သားတော်မောင်၏ နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်သော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထောင်သားများအား အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးလေ၏။

ထောင်သားများ သည် ထောင်ပိုင်ကြီးကျွေးသော အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို မြန်ယက်စွာ စားသောက်ရင်း စာရူးပေရူး အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က

“ကလေးနာမည်က မောင်ပြည်တန်ဆိုတော့ “ပတ္တမြား ဆန်ကျိုး အဖိုးပြည်တန်”ပေါ့ကွာ”

ဟု ရွတ်နောက်နောက် ရေရွတ် လိုက်လေရာ ကျန်သူများကလည်း ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည်တန်ဟု လိုက်လံရေရွတ်ကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ညနေစောင်းသောအခါ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည်တန် ဟူသော စကားသည် ထောင်တစ်ခုလုံးပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုသတင်းကိုကြားသော ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်သည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်လျက် ထောင်ပိုင်ကြီးထံသို့ ရောက် လာပြီး

“အစ်ကိုကြီး၊ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည်တန်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ထောင်ထဲမှာ ပျံ့နှံ့နေပြီ၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ—

ဟု မေးမြန်းလေရာ ထောင်ပိုင်ကြီးက ရယ်မော၍

“ဟား...ဟား...ဟား...ဘာမှ မပူပါနဲ့ ကွာ၊ ဒါဟာ အတိတ်နိမိတ် ကောင်းကွ၊ ငါတို့ သားလေးကြီးလာရင် ကြီးပွားအောင်မြင်ပြီး လူ့အဖိုး တန်လေးဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်ကွဲ့ ၊ ပတ္တမြားဟာ ဆန်ကျိုးပဲ့လောက် အရွယ်ပင်ဖြစ်ပေမဲ့ ပြည်တန်လောက်အောင် အဖိုးတန်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ ငါတော့ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည်တန်ဆိုတဲ့ စကားကို စပြောတဲ့ စာရူးပေရူး မောင်မောင်စိုး ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ခေါ်ပြီး ဆုပေးဦးမယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ထိုအခါမှ ပင် ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်လည်း ပင့်သက်ချနိုင်၏။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ပြည်တန်သည် အကျဉ်းသား အထိန်းတော်များ ၏ လက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာရ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ နေအိမ်တွင် နေ့စဉ် ဝေယျာဝစ္စအလုပ်များကို လာရောက်လုပ်ကိုင်ပေးသော အကျဉ်းသား (၅)ယောက်ခန့်ရှိ၏

ကလေးထိန်းဟူ၍ သီးသန့်ငှားစရာမလိုဘဲ မောင်ပြည်တန်အား အကျဉ်းသားများကပင် ထိန်းကျောင်းပေးကြ၏။

မောင်ပြည်တန်အား ထိန်းကျောင်းသူများ သည် လူသတ်မှုနှင့် နှစ်ကြီးကျနေသောတရားခံများ ၊ လူဆိုးဓားပြများ ၊ လူလိမ်များ ၊ ခါးပိုက်နှိုက်များ စသည် ဖြင့် စုံလင်လှသည် ။

မောင်ပြည်တန်သည် အကျဉ်းသားများ နှင့် နေထိုင်ရခြင်းကို လွန်စွာနှစ်သက်၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အကျဉ်းသားများ သည် ဖခင်ထောင်ပိုင်ကြီးမျက်နှာနှင့် သူ့အားအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်၍ ပေါင်းသင်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် မောင်ပြည်တန်အား ငယ်စဉ်ကပင် စည်းနှင်ကမ်းနှင့် နေထိုင်စေ၏။

မောင်ပြည်တန်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်လိုသူဖြစ်၍ အချိန်အားရှိတိုင်း အကျဉ်းသားများ နှင့်သာ နေထိုင်လေ့ရှိ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို သတိထားမိသော ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ၏ ဇနီးအား

“မမြဝေ၊သားကိုကြည့်ထိန်းဦးနော်၊ သားဟာ လစ်ရင်လစ်သလို အ

ကျဉ်းသားတွေဆီပဲ သွားနေတယ်။ သူတို့ နဲ့ နေရတာကို ပျော်နေပုံရတယ်။ ကြာရင် အကျဉ်းသားတွေရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေ ဝင်လာနိုင်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်ပြည်တန်၏ မိခင်က

“မြတို့ သားဟာ ဒီလောက်အကျင့်မဆိုးနိုင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ လူမှာ မျိုးရိုးဟာ အရေးကြီးပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ အမျိုးနဲ့ မြတို့ အမျိုးမှာ လူဆိုးရှိလို့ လား အစ်ကိုကြီးရဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ပြည်တန် ကျောင်းတက်ရမည့်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာဦးဘလှကျောင်းသို့ သွားရောက်အပ်နှံရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

မောင်ပြည်တန်၏ မိခင်သည် မနက်စောစောထ၍ သားတော်မောင်၏ ခေါင်းကို ဆီလိမ်းပြီး ဖြီးသင်ပေး၏။ သနပ်ခါးလိမ်း၍ ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ပေး၏။

ထို့နောက် ကော်ဖီမှုန့်၊ နို့ဆီ၊ ထောပတ်၊ ဘီစကစ်စသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဗန်းနှင့်ထည့်လေ၏။

မနက် (၈)နာရီခန့်ရှိသောအခါ မိခင်က မောင်ပြည်တန်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ပြည်တန်သည် အော်ဟစ်ငိုယို၍ ကျောင်းမသွားချင်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

သူ၏ မိခင်သည် မောင်ပြည်တန်အား အမျိုးမျိုးချော့မော့၍ ကျောင်းသွားရန် ဖျောင်းဖျသော်လည်း မောင်ပြည်တန်သည် အိမ်တိုင်ကို အတင်းဖက်၍ ကျောင်းတက်ရန် ငြင်းဆိုလေ၏။

ကြာသောအခါ မိခင်သည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဝါးခြမ်းပြားတစ်ချောင်းကိုယူ၍ ရိုက်နှက်ရန် ကြံရွယ်လေရာ ဖခင်ထောင်ပိုင်ကြီးရောက်

လာပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“မြ၊ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ကလေးကိုမရိုက်ရဘူးကွဲ့။ ကလေးကို ချောမော့ပြီးပြောရမယ်၊ အတင်းအကြပ်လုပ်လိုက်ရင် ကျောင်းကိုတစ် သက်လုံး မုန်းတီးသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင် မူ ဖခင်ထောင်ပိုင်ကြီးက မောင်ပြည်တန်၏ အနီးသို့ သွား၍

“လူကလေး ကျောင်းကိုရောက်ရင် ပျော်သွားလိမ့်မယ်၊ ဟိုမှာ လူက လေးနဲ့ ကစားဖို့ ရွယ်တူကောင်လေးတွေ အများကြီးစောင့်နေတယ်၊ ကျောင်းမှာ ကစားပြီးမောရင် မုန့်တွေလည်း အများကြီးဝယ်စားလို့ ရတယ်၊ ဟောဒီမှာ ငွေတစ်မတ်၊ လူကလေးသုံးဖို့ ပေးလိုက်မယ်၊ ကြိုက်သလို ဝယ်စားပေတော့”

ဟု ချောမော့ပြောဆိုလိုက်ရာ မောင်ပြည်တန်သည် စိတ်ကြိုက်ကစားရမည်ဆိုသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ကျောင်းတက်ရင်ဆရာက တုတ်နဲ့ ရိုက်တယ်ဆို၊ ဒါကြောင့် ဦးဘဘကပြောတယ်၊ ကျောင်းမတက်ဘဲ ထွက်ပြေးရမယ်တဲ့ ၊ စာသင်လည်း အလကားပဲတဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ခိုးမှုနှင့် ထောင်အကြိမ်ကြိမ်ကျဖူးသော ဘာဘာဆိုသူကို လွန်စွာ ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက

“ဘာဘာက အလကားကောင်ပါသားရယ်၊ သားကို သူလိမ်ပြောတာ
ပါ၊ ကျောင်းတက်ရင် သားပျော်သွားလိမ့်မယ်၊ အမေနဲ့ လိုက်သွားနော်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

မောင်ပြည်တန်က ခေါင်းခါ၍

“ဟင့်အင်း...အမေနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူး၊ အမေက တုတ်နဲ့ ရိုက်လိမ်မယ့်

”

ဟု ဆိုပြန်၏။

ထိုအခါ ထောင်ပိုင်ကြီးက

“လူကလေးကို အဖေ ကျောင်းလိုက်အပ်ပေးမယ်၊ လူကလေး ကျောင်းတက်မယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မောင်ပြည်တန်က ထောင်ပိုင်ကြီးအမေးကိုမဖြေဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အန်စာသုံးလုံးကို ထုတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက်

“အဖေနဲ့ ကျွန်တော် အန်စာပစ်မယ်၊ အဖေနိုင်ရင် ကျွန်တော်ကျောင်းသွားမယ်၊ ကျွန်တော်နိုင်ရင်တော့ ကျောင်းမသွားဘူး

”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

သူ၏ သားသည် ထောင်ကျအကျဉ်းသားများ နှင့်ပေါင်းသင်းပြီး အတက်မျိုးစုံကို တက်ကျွမ်းနေလေပြီ။

မောင်ပြည်တန်က အန်စာသုံးလုံးကို လက်ထဲတွင် ခလောက်၍

“ဘယ်လိုလဲ အဖေ၊ အန်စာပစ်မယ် မဟုတ်လား”

ဟု စိန်ခေါ်သောလေသံဖြင့် ပြော လိုက်လေ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် သူ၏ သားနှင့် အန်စာပစ်သင့်၊ မပစ်သင့် စဉ်းစားနေလေ၏။

အန်စာပစ်၍ နိုင်လျှင် တော်ပေသေးမည်။ မနိုင်လျှင် ခက်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက ချော့မော့သော လေသံဖြင့်

“သားရယ်အန်စာပစ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး၊ လောင်းကစားအလုပ်ကွဲ့၊ သားကျောင်းကို အဖေလိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်ပြည်တန်က ခေါင်းခါ၍

“ဟင့်အင်း...အန်စာမပစ်ရင် သားကျောင်းမတက်ဘူး ဖေဖေ လူကြောက်ကြီး၊ ဦးဝှတိုက်ပြောတယ်၊ အန်စာမပစ်ရဲတဲ့ လူတွေက လူကြောက်တွေတဲ့ ”

ဟု ဆို လိုက်လေ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ဖဲဝိဇ္ဇာအကျဉ်းသား ဝှတို၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လိုက်ပြီး ၎င်းအား စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

သူ၏ သားသည် အကျဉ်းသမား လူဆိုးလူသွမ်းများ ၏ ပြောစကားများကို အသေစွဲမှတ်ထားပုံရ၏။

ယနေ့ အန်စာမပစ်လျှင် ကျောင်းတက်မည့်ပုံမပေါ်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ မောင်ပြည်တန်နှင့် အန်စာပစ်ရန် သဘောတူလိုက်၏။

မောင်ပြည်တန်သည် ဖခင်က အန်စာပစ်မည်ဆိုသဖြင့် အလွန်သဘောကျသွားပြီး

“အဖေ၊ ကျွန်တော် အရင်ပစ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ အန်စာသုံးလုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ လိမ့်ချလိုက်ရာ အန်စာများ သည် တစ် သုံး လေး ရှစ်ပေါက်ကျနေသဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီး

သည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ရှစ်ပေါက်ကိုနိုင်ရန်သူ မည်သို့ပစ်မည်နည်း။ မောင်ပြည်တန်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဟီး.....ဟီး....ရှစ်ပေါက်ရထားတယ်၊ အဖေနိုင်အောင်ပစ်ပေတော့၊ မနိုင်ရင်တော့ ကျောင်းလုံးဝမသွားဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျ လာပြီး အန်စာသုံးလုံးကို တုန်ယင်သောလက်များ ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်၏။

၎င်းတို့ ၏ စကားကို နားထောင်နေသော မောင်ပြည်တန်၏ မိခင်က
မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်၍

“အစ်ကိုကြီးနယ်၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကလေးနဲ့ ပြိုင်ပြီး အန်စာပစ်
တယ်လို့ ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ဘုရားစာများကို ရေရွတ်၍ အန်စာများကို စား
ပွဲပေါ်သို့ လိမ့်လိုက်၏။

အန်စာသုံးလုံးသည် တစ်လိမ့်ပြီး တစ်လိမ့် လိမ့်သွားလေ၏။

အရှိန်သေသောအခါ ရပ်တန့်သွားပြီး သုံး၊ တစ်၊ ငါး ကိုးပေါက်ကျ နေလေရာ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေ၏။

မောင်ပြည်တန်သည် အန်စာများကို မကျေမနပ်ကြည့်၍ ကျောင်းတက်ရန် သဘောတူလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးလင်မယားသည် မောင်ပြည်တန်ကိုခေါ်၍ ဒေါက်ကရထားဖြင့် ဆရာဦးဘလှကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မှတ်ချက် ။ ဒေါက်ကရထားဆိုသည် မှာ လူနှစ်ယောက်ထိုင်၍ မောင်းနှင်ရသော ဘီးနှစ်ဘီးပါ အလှစီးမြင်းလှည်းဖြစ်ပါသည် ။ ထိုခေတ်ထိုအခါက ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးများ ၊ မင်းစိုးရာဇာများ သည် အလှစီး ဒေါက်ကရထားနှင့် ဘာဂီခေါ် ပက်လက်မြင်းရထားများကို စီးလေ့ရှိပါသည် ။

စာရေးသူ

★